

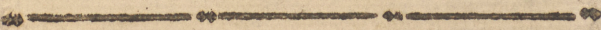
Mina ledige stunder.
Wenersborg, tryckt uti
Swanholmska tryckeriet, af
Pete...

1700-1829 55 A Denell

[vitt. sw.]

MINA LEDIGE STUNDER.
FÖRSTA FLOCKEN.

Wenersborg 1791,
Tryckt uti Swanholmska Tryckeriet,
Af Peter Kindmark.

MINA LIDIGE STUNDER.
Lena's Loom.

Wassersburg 1870.
Typset mit lithographischer Druckerei,
Nr. 1000.

Landt - Ungdomen.

Lycklige Ungdom i tjusande lekar,
Dem Dig Naturen och oskulden ger;
Blomstrande felt och Lummoga Ekar
Dana din framtid, den skalkas och ler.
Prunkande forl, och qualm från dig flycktar
Du i din Enfald år munter och fri;
Solen sig bergar, dit arbet du lycktar
Blott under Ömhet en träl kan du bli.
Vären på feltet med värmande strålar,
Lifvar up Jorden och Luftvägens haf
Ungdom! på Dig och ången hon målar
Det lif och den fågring verlden hon gaf.

4   ♀   ) o (♀

Nöjet, man ser, i dit Öga det skalkas
Kärlek dit bröst och dit väsende drar
Din suck, och Västan til Liljan blott nalkas
Hälsa och styrka välsigna din dar.

Präktiga Slott och I stöijande Städer
Der man blott Höghet och vankelmod ser.
Mån Edra Nöjen, Landt-flickan, gläder?
Jo, hon förundras men ledsnar vid Er.
Edra Theatrér, Baler, Concerter
Der man blott känslan i skuggmålning får;
Edra Romaner, Charlotta des Verther
Ej emot rosen och Dufvan förslår.

Lycklige Ungdom i tjuifande lekar,
Ack! hvad din lefnad mig hänryckter gör
Landet, dig ingen glädje förnekar
Aldrig dig smärtar dig aldrig förför
Lika fom Lärkan åt högden sig svingar
Glad i sin fång förnögd med sin lott,   Flyr

) o (

Flyr Du til Himlen med tankarnas vingar,
Du frucktar ej Ödet ej straffet för brott.
Ack! om du kunde din Sällhet värdera
Gyldene Tiden, du lifvade opp.
Sällhet på Jorden skulle regera
Värkelig Sällhet ej trälarnas hopp.
Afvund, Förfät, de Myndigas värde,
Kjöld uti Vänskap, tvång i begär
Vald, skulle fly, och Kungar du lärde
Lärde, den lagen hvad Mänklighet är.

Källan. Fabel.

Uti en Lund, der Västan fakta lekte
På tätta Lindens lätta blad
En Skogs-Gud hölt et ljustigt bad
Och lugna Källan häftigt smekte:
Ack! sad han hvad du ren och fril

Kan mina ömma känslor lifva
 Jag kan, fad Källan, äfven gifva
 En svalka, som kan farlig blifva
 För denna Tidens Dykeri.

Sedolära.

Hålt, Ungdom dit begår tillbaka
 Och peijla varfamt Ragnilds brund
 För Hälfan kan du vattnet smaka
 Men intet gyttjan på des grund.

Ecloge

Alric och Doris

Doris.

Vakna Alric, kloddran spelar
 Dagen gryr, jag tjuftad är
 Re'n med Dig Naturen delar
 Sina känslor och begär;

Vakna

Vakna Alric, låt mig skänka
Dig ---- hvad själen ej förstår
Mig i Ömhets tårar dränka
Dö, Välligna hvarje tår.

Alric.

Doris! fruckta ej jag saknar
Vårens oskuld, pragt och lif,
Fruckta endast då jag vaknar
Störes hvilans tidsfördrif.
Dig blott åga, Dig blott skåda
Dig mit Väfends dyrkan ge
Kan det på Naturen råda
Låt mig då Naturen se.

Glada Morgonrädnan blänker
Kysk och Himmelsk ren och klar,
Doris, på din kinder stänker
Oskuld, rådnan des försvär

Daggen lik, demanten, strålar

Uppå Liljans öpne blad

Doris gråter, ögat målar

Huru mycket hon är glad.

Ack min Doris håll tillbaka

Dagens fågring, dit behag;

Gud, Natur, min Ömma Maka

Glömmen alla jag är svag

Om jag skulle lifvet njuta

Blott för glädjens värklighet

Doris, låt din samn få sluta

Eller väck min Salighet.

Sjung min Doris, sjung om varen

Om din Ungdom om din frid

Snart min Maka fly de åren,

Nöjet skänkt vår lefnad tid,

Mera snar än jag mig kastar

Ömm och Lycklig i din samn,

Tiden flycktar ja han hastar

När jag nämner Doris namn.

Doris.

När jag ser hur blomstren lyda

Böja sig för våtskans flod,

Skulle jag då icke tyda

Känslan, som uprör min blod

Alric vil, jag samma lagen

Af din blick af hjertat får

Lysna, kyss mig, känn de slagen

Ålskarinnans lutha flår.

Hemliga aning af Sällhetens timma

Då jag mot öster uphögde min syn

Skuggorna flydde för dagrandens strimma,

Himlen sig högde, den låtnade dimma

Föll uti tårar från Himmelsblå skyn.

Alric vid sidan, rosen i handen,

Ack! hvad jag gret och min Ömhät blef ny

Vår! du har skänkt åt Naturen de banden

Ur hvilkas tjusning jag aldrig vil fly.

Hör huru kleddran i grantoppen spelar,

Hör hvilka slag af frihet och ro

Se hur med Hanan nöjet hon delar

Alric, du suckar såg hvad dig felar

Sjunger ej kleddran din kärlek din tro?

Räck mig din famn och låt mig få smaka

Här uti åsyn af Verlden och Gud

Huru du älskas och älskar din Maka

Kärlek, är Sällhetens yppersta bud.

Besynnerligt.

Min Dorimene jag är så tagen

Jag dig en Nyhet såga kann

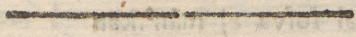
En Jungfru, uppå ljusa dagen

Utur min öpna famn försvan.

Men hör! des kjött Collofs stod kvar

Som med en darrand' röst sad' sacket, Du

Du fick det jag ej kunde ackta,
Såg Dorimen, såg hvad det var.

Saknaden.

Vären är flyktad. Liljan ofyn
Tråden afklådde. Naturen i slummer
Lärkan sjunger ej mera glädjen
Ej Traften annalkande dagen
Och jag tecknande min saknad
Smärtas i Vånskap i Ömhet.
Båda mig dagrand, nöjets ankomst
Bruten mot drifvan tindrand i strålar
Väckes, väckes blott kylans hemskhet
Och minnet af flyktade nöjen
Ack men af ..... tankan
Och jag, jag darrar af oro.
Tjuslande flicka! upväck glädjen
Väck den, Salighet skänkes af gudar.
Skyn-

Skynda, med strålens Eld från ögat
 Med Nectar af leende läppar
 Jordan skal sofva ej mån?kan
 Och du skal likna Camilla.

De Skrifvandes Beröm.

Blodige Hjältar, som fågat som vunnit
 Eder jag hatar jag Skrifvarn tilber
 Blott för Er klinga ha ädrorna runnit,
 Då vid de andre man bläckplumpar fer
 Vitterhets fälten de skänka dem rosor,
 Kjönnet af dem sin frihet undfår
 Tusend slag Luntor Svinmagar med glöfot
 Ur deras hjärna til Bok-prässen går
 Leende miner och Låspande thonet
 Poudet, Pomada, Manchetter och Krås
 Svaffande Rim, Gudinnor och Throner
 Alstras af dem och af dem förgås.
 Stådernas tilväxt man af dem finner

Byg

Bygde på Lagar, Stockar, och Sten,
 Staterna kriga, Armodet --- vinner
 Bläckhornet öppnas, vår fällhet blir ren.
 Hjältar, i torden af Nimrod, väl skryta

At han en Stad anlade så väl,
 Men se'n han bygdt, så måste han byta
 Jägare snillet, mot Borgmästar grål.
 Piller och Plåster, Droppar, Bandager
 Memorialer på Tjära och Tran
 På gamla Segel och nya Fatager

Hvarfs-skrifvarn tecknar ja til et gran
 Luft-ytans Rundel Skrifvaren spinner,
 Båd ester Newton, Spolen och fler,
 Klädd uti Prästdrägt syndarn han känner
 Skrifver Postillor men pladdrar än mer,
 Kärlek til Nästan grader han gifver,
 Ömhet för Kjönet han Enstaka tål,
 Klubban i handen rätten han drifver
 At Sanning som Enkel blir obotamål. Kort

Kort sagt i dessa högt uplyste tider
 Der man blott stämpas med Opera race
 Skrifvarn sit storvärk til barnabarn sprider,
 Men hålt mit Bläckhorn det slog jag i kras-

Inpromtu til Grefve E---

Uti Vårt tidevarf Förtjänsten är en Ånka
 Som mistadt sina barn och snart i armod dörs,
 Min Vän! du fått en Son, lär honom redligt tänka
 Så får Förtjänsten Man, som henne lycklig gör.

Ode.

Kärlek är vår Ungdoms lycka,
 Kärlek är vårt lefnads hopp
 Kärlek vil Naturen smycka
 Uti Liljans blomster knopp,
 Kärlek, är den första gäfvu
 Himlens magt, sin Almagt gaf,
 Kärlek, skal mit Väsend lofva
 Dä jag sänkes i min graf. **Dä**

Dä när Vären sig förkunnar

I den pragt hon jorden ger

Kärlek glädjen ofs förunnar

Sig uti alt skapat ter

Dä när Nordans kalla ilar

Alt i dvalans sköte för

Kärlek gör Naturen hvilas

Månskans Ömhet lycklig gör.

När sig Månskan Förstar gifvit

Sen des frihet blifvit störd,

Ömhet första lagen skrifvit

Åt en Far af kärlek rörd,

Ingen halsrätt inga boijor

Uti detta Samfund rår;

Ty uti de minsta kojor

Man sin like skåda får.

Gyldne Tid! I Sälla dagar

Herders Enfalds tidsfördrif

Uti

Uti kärleks ljufva lagar
 Gaf du Måniskan Gudars lif;
 Utaf Jlska våld och rånker
 Ej din glada ofkuld vet,
 Då dig Verlden dyrkan skånker
 Är du Lärans Alfabet.

Milde Gud! Mit ursprungs källa
 Och Naturens uphofsman,
 Låt Dig mina offer gälla
 I en dyrkan ren och fanns
 Gör mig Ömm som Heloisa
 Och som Abellard i tro,
 Skal jag Dina känslor visa
 För min Vänskap a och o.

Tankar vid en Begrafning:

Hålt ja hålt i djerfve slag
 Som rörde bloden ädran gifver

At Klockors ljud jag uprörd blifver,

Jag frucktar för Naturens lag.

Jag darrar då en känsla bädar

Jag min Gelikes Sällhet skådar,

Som njutit frihet förr än jag,

Kom, kom hit, o mänsklighet

Der Du får oqvald glädje njuta,

Si Hamnen der sig Stormar sluta

Och Våld, om Våld du hata vet;

Men frucktans tårar ömnickt falla,

De mer på Vansklighetens kalla

Ån uppå evig Salighet.

Fly, fly tid, at jag snart får

Det grymma fångslet sönderbryta,

Som gör at Ljusets strålar tryta,

At ständig oro på mig rår;

Vålsignad vare den minuten

B

Då

Då Himlens HERR loffar knuten
Som binder mina lefnads-är.

Hålsan Ode.

Du ljuftva magt, som lifvet tänder

Och börjar Mån'skans evighet,

Du, som mig fridens ömhet sänder,

Och utaf ingen svaghet vet;

Du fanna Hålsa dig jag nalkas,

Förlåt om med din pragt jag skalkas,

Då jag min muntra ungdom ser;

Uti din famn jag Himlen finner,

Uti dit skjöte Sjålen vinnes

Den glädje ensligheten ger.

Når du dig öfver Jorden sträcker,

Och kallar Liljans änga opp,

Når du din hand til Himlen räcker,

Hvad Sällhet i förnyat hopp;

Ne

Naturen vaknar fri från möda,
 Re'n Sårta-rågn ur målnen flöda,
 Hvar blomma dig i kalken drar
 Dig hårda klippans växter prisa,
 Hvad anda fått vil mig bevisa
 At du är Livvets Mor och Far.
 En rysning jag i ådran finner,
 En darring i mit väsend rår,
 I hvarje nerf en kånsla brinner,
 Som uti Ömhets tårar går;
 Ack Hålfa när jag dig omfattar,
 Åt hela Livvets qvalm jag skrattar,
 Förutan dig hvad är min själ?
 När jag dig har, jag någd beundrar
 Den Allmagt, som i skyar dundrar
 Och växlar månsklihetens väl.
 Ej Guldets Segel, Titlars väder
 Min båt, på Ödets vågor drar,

Nej Hälfa, du mig endast gläder,
 Mit enda hopp och mit försvar,
 Jag utom dig kanske försmäktat,
 Och såfångt mot den plågan fågtat,
 Et Mor-löft barn af motgång får:
 Kanske af Slägt och Vänner lemnad,
 Min Syn-nerf uti lindan råmnad,
 Ät dig ej skänkt en tacksam tår.

I stilla nöjen, glade lekar
 Dem Landets oskuld födsel ger,
 På blomster-fält vid tätta Ekar
 Hur' ofta har jag njutit Er?
 Hur' ofta med Er friska anda
 Har jag fått mina suckar blanda,
 Vålsigna livets sälla fågt;
 Förtjuste stunder, Guda-dagar
 Som styras utaf Hälfans lagar,
 Er hafver Hälfan ensam väckt.

Du ömma drift som hjertan pafar,
 Som känslors enda vålluft är,
 Ock du, som Mån'skans fel försvavar,
 Och mer än kärlek innebär:
 I tvånne Englar, Himlens skänker,
 Er kraft i glömskans floder drinker
 Det grymma qvalets bitterhet;
 I kunnen mina sinnen famla,
 Mig leda när jag börjar famla,
 Men alt med hälsans glättighet.
 Förutan Våld, förutan möda,
 Liksom en part på Luften rår,
 Jag finner Hälsans källor flöda
 Til alla stånd, til alla år,
 Om någon Hälsan öfvergifver,
 Vid minsta suck hon sig begifver
 At söka honom up igen;
 Dock fällan hon til Lättjan trider,

Men merendels den arma gläder,
Och blifver Daga-karlens vän.

Förgåfves jag Naturen skådar
I Djur, i Plantor, Våtskor, Berg,
Förgåfves ljuset mig bebådar
At det ger all ting växt och färg,
Förgåfves jag mit hufvud höjer,
Och på den ljusblå rymden röjer
De Ljus, som fly ur nattens flors
Mit väsend fängslades i yra,
Om Hålfans Gud ej finge styra,
Och daga hur' min Sjål år stor.

Långt innan tusend Verldar trädde
Ur deras evigt dolda graf,
Långt innan Solen jorden glädde,
Och Tiden flöt utur sit haf,
Når ännu Englar enfald hyste,
Odödligt Hålfans ursprung lyfte,

Det skapar, hon åt Jorden far:

Med Mån'skan år hon knippad vorden,

Med henne flyr hon ifrån Jorden,

Och hennes Sjal ur stoftet drar.

När jag en gång skal mig fördölja,

Då Evigt du från Hyddan flyr;

Ack! kära Hälfa låt mig följa

Dig åt det rum dit Hoppet styr.

Här har du mildrat mina öden,

Gör mig ej modfält uti döden,

Låt tankan om din styrka rå!

Låt hvad du sådt i Vanskligheten

Bli ostördt fast i Sinligheten,

Om jag skal tro mig frihet få.

Imitation af Fru Nordenflyckts Aria.

Kom aftenstjerna &c.

Kom glada Sol kom snart at båda

En känsla full med eld och lif,

Du kan uppå Naturen råda

Råd ock på mina tidsfördrif.

En Älskad Ömhet fånglar mig,

Jag fåfängt mot förnuftet sträfvat,

Se'n jag i Nøjets Tempel sväfvat,

I Hoppet Sjålen tjuflar sig.

En Visa at förefjunga i Dryckom.

Ofta vid det yra hafvet

Mån'skans lifstid liknad år,

Der så många gådt i qvafvet

Med håd' lustar och begår.

Jag vil månskliheten följa

Lik en Sjöman ta en sup,

Gunga uppå Nøjets bölja,

Dränka mig i Nøjets djup.

Är jag mera än den slöja

Amftrit mot vägen slår?

Låt förnuftet bli en Löja
 Som i blodens rendlar står;
 Låt mig som et Skeppsvrak simma
 I en Pouch-Bål lik en hamn,
 Eller ock som Mörten simma
 I min tjufta Flickas famn.
 Flaskan trögt mig öfvergifver,
 Hennes trohet är reël,
 Hon ej känner minsta ifver
 Eller svek som står min själ:
 Hon är Patriotens lycka,
 Clereciets årbarhet,
 Ofta nog den haltas krycka,
 Skäl, hon är gudomlighet.

Öfverfättning.

Morgonrädnan är för dagen,
 Solen är för Himlens hår,

Stranden är för vattudragen,

Hjertat blott för kärlek är.

Tankar d. 24 Jan. 1787. (a)

Välkommen Glada Sol med Nöjets första strålar

At åt min Rörda Sjal Naturens godhet ge,

Du Verlden alltid ny med Vårens färgor målar,

Låt mig och denna dag min framtids lycka se;

Jo re'n jag skådar ljufets strimma,

Sig hoppet för min tanka Himmelskt ter,

Ack Sälla stund! O födsflotimma,

Mit hela Väsend Dig tilber.

Då Himlen denna dag åt Sverje GUSTAF gifvit,

I Nordens kalla barn han lifvat Vårens hopp,

Min Kung! utaf dit folk du troget ålskad blifvit,

Din Rena Himla blick har väckt vår Ömhet opp;

Men när du ofs ur dvalan väcker,

Och Våren lik förnyar trefnad lif: Til

(a) Ingifvit til Konungen samma dag, underdånigst.

Til dig sig Vintrens kyla strækker

Då Måndan är Dit tidsfördrif.

Då Sverje glad och ömm sit barn i famnen skådar,

Vålsignad ropar det jag magt och frihet får

Med GUSTAF i mit skjöt jag åter Verlden bådär

De lagar dem jag gaf i GUSTAF ADOLPHS år;

Dig GUSTAF jag min Spira lemнар,

Se Hennes glans men kån den tyngd hon har

Vet om ån Birgers grundval remнар

Ej minnet flyr af VASA Sverjes Far.

Dit Hvarf, Dit Stora Hvarf på folkets suckar

fvåfvar,

Född uti Mannahem du ålskar ingen slaf,

En Allmagt följer Dig och Tvedrågts trället

båfvar,

Det flycktar mån det flytt o GUSTAF til sin graf?

Dig

Dig Ödet öfver folket högde,
 Och Kungar fällan vänner fätt;
 Ty när sig dina Störvärk rögde
 Förgylte ogrås afvund fädt.

Gack Milde GUSTAF, gack de värde lagar
 skörda,
 Dem Dygden åt dig ger uti dit lugna bröst,
 En framtid skal din dag med helig dyrkan vörda,
 Och Rikets gräntse-berg förkunna folkets röst:
 När först på klippans högd man finner
 Den smälte flod, som kjöldens ordfak var
 Man frucktar, Rådflan snart försvinner
 Då Himlen ger de bästa dar.

Må Dina Födsflodar o GUSTAF hundra blifva,
 Och Du uti Din fjål få smaka Engla-frid!
 Ej som en Lummog Palm åt blomman skugga
 gifva,
 Men skakas i sin skat af bistra vådrens strid:
 Nej

Nej som då dagens blofs försvinner,
 En Hyazint sin rätta fågring när,
 Så när Dig Grafvens skugga hinner
 Odödlig Du ur Tiden går.

S k å l

Til Hertig C A R L efter Slaget vid Hogland.

Du som för Din Broders åra

Och et ålskat Fosterland

Gick at blodig Skjorta bära

Til bevis af Vänskaps band;

Du som hunnit Stridsmän lära

Vårklig Trohet ägta mod,

Vi sku Dig vår Trohet svåra,

CARL! vi svårja vid vår blod.

Dragom Svärdet ur des skida,

Lyftom det mot Himlen opp,

I, som lärt vid CAROLS fida

Fylla Fosterlandets hopp:

Lä-

Låtom ofs, som trogne Vänner
 Och på Gamle Göthers fått
 Bragde-bågarn uti händer
 Svåra CARL vår Vördnads-rätt.

Purpurn är en blänkand' yta,
 Prinftar äro Månskobarn,
 Ofta syns på böljan flyta
 Djerfva Eckorn på en flarn;
 Men at mod med insigt para,
 Åga Ömhet, Dygd och Vett,
 Det kan CAROLS teckning vara,
 Det ha Vi vid Hogland fett.

Til Fröken W-----

Ni som utaf Vår HERRe fått
 Et Guda-hjerta ömt och godt,
 Ack! kan Han Er mer fällhet gifva?
 Jo om jag Ödets nåd förfår
 Så skänker det åt Er i år
 Patent at Älskad Maka blifva.

Mina

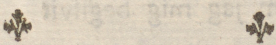
MINA BEKANTA.
SATIRE.

Hur kunna glupske djur på fina plickter tänka
Som hjerta och förstånd i skamlig vållust dränka?
Kan man af Ädelmod begära minsta prof
Af dem som rifvas jämt och lefva blott af rof?

GYLLENBORG.

Uppå den ban der fanna tankar
Lik som i skeppsbrott gunga fram
Der fvek, förtal, beundran vankar,
Der Vänskap skattas som et damm.

Der mig bekante lår förtyda
Der vil jag deras lagar lyda
Och måla dem båd' bak och fram.

Re'n Wårens pragt ofs öfvergifvit,
Ej Enfalds Nöjen finnas mer,
Hvad under om jag mig begifvit
Der jag en skymt af löjet ser.

Du Bock! Satirens rätta spegel
Af dig i dag jag lår den regel
Åt branta klippan mig beger.

Jag tänker ej den högden söka
 Der man ser Verldens Härlighet,
 Nej! länge nog jag den fett spöka

Förutan någon vårklighet;

Jag endast vil få högt upklifva,

At när jag kände vil beskrifva

Min högd af ingen Jordrök vet.

Af bränbar luft I fylde själar
 Som lyften Politiqvens klot,
 Re'n öfver Er I drukne trålar

Jag uphögd tankans helga fot;

I kunnen högd mot Solen flyga,

I folket falska ryckten smyga,

Jag smyger nu i Er mit knot.

Du granna svärm af vittra gifar
 Beprydd med guld med band och pragt,

Gå varfamt uppå ödets isar

Som vredgat det för män'skor lagt:

Bland dem jag några Högdjur känner
 Som sagt de äro mina vänner,
 Men fällan hållit hvad de sagt.

Förmåten uppå gyldne vingar
 En Oran outang skyndar sig,
 En liten Plätt han åt sig tvingar
 Och denna Plätten styrer mig;

Hvi har jag ej fått lika styrka
 Förgyld på mino dumhet yrka
 Och mot Förtjänsten stifta krig?

Men lemnom dessa stora kaxar
 Som uti Hofvets floder gå,
 De skola en gång likna laxar
 Dem magra man ur strömmar få;

Jag håldre skåda vil de smärre
 Som ärfva Högghet af vår HERre,
 Och litet nog på Jorden rå.

Jag Äldrens Helgdoms ljus förglömmar

Betraktar blott vår Samtids Dank

Som några matta gniflor tømmer

Ur Ethern til den armas skrank;

Du Engla hop som jorden sväljer

Som Himlens HERRes magt förtäljer

Du tecknar dock din Herra krank.

Catchesmi bror med smala näsan

Med panna som Eupope båt,

Jo jo du tänker väl te snåsan

Med glöd och djeflar tandvårk gråt;

Men kåre bror jag tror ej under

Din Eld är Tobaksrök och tunder,

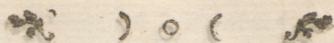
Du sjelf en gast förlåt! förlåt!

Och du med den nyfårkte kragen

O Patriot von Apotek.

Jag tror i den utspånde magen

Du gömmer dit Bibliotek;

Men käre Vän! spar denna vara
 Din fatts kan Luther ej förklara
 Som utaf Baktal Hypotek.

Så när jag glömt Costnianen
 Råttträdighetens hvardags skygd,
 Den vidtberömde Babianen
 Af egne känslor egen dygd:

Han som få väl Professer känner
 Som skattar sina hulde vänner
 Lik flugan uti Lappens bygd.

God dag min Bror med ljusgrå Jacka,
 Välkommen ifrån Cancellie,
 Kors svetten tyckes från dig lacka
 Gud hjälp! du blir då aldrig fri.
 Du skrattar, gnuggar dina händer,
 Du smilar och Perouqven vänder,
 Och våltar glad til dit Logie.

Hur halp du faken kåre broder

Når hela Rätten dig besof

Förmodligt vål? Jo! du är goder

Du varfamt tolkar ofs dit lof;

Man lömsk och slug bör vara vaken

Så inga parter mista smaken

At gå på Courn i Plutos Hof.

Hvad jag är någd når jag de sluga

Uti mit dumma fällskap får,

De kunna Nytt och Lagord truga

I hjärnan, jo på gamla får;

Jag hör dem stora Åkermänner

Jag följer dem. Mig Náslan bränner

Crediten dem om några år.

Nå Gud vålsigna Eder skara

Secterare på Extra stat,

I kunnen omkring landet fara

Med Sacellan utkräfva mat;

Men hören hvad jag vil berätta
 Res mig förbi Ni blir ej mätta,
 Jag har ej kjøtt på mina fat.

Men I Secterare med Löner

Som få'n Procent från alla håll,

Jag älskar Er som Guda Söner

Och med Chinesern tilber träll.

Ack mina bröder och bekante

Vet Templens trappor äro brante,

Och Penning-Pungar ofta fäll.

Aj! Aj! --- få när jag blifvit skrämder

Om jag ej varit Militair,

Är ej Er Höga Nåde tämder

Ni ju Soldate tecken bår?

Svår ej du helgedomens broder

Din fjål är i et dåligt foder,

Et foder som sig sjelf förtår.

Förträffelige! små kamrater

Som re'n om nåttren gån på spår,

Bevara Eder från Granater

Malthefer kors vid Edra är;

Då är det bättre litet svärja,

Ty fader fatan kan ej härja

Så länge han i fjättrar står.

Jag såg hur Mulpus kjäppen högde

Och svor at mangrant Ledet slå.

Helt ovarsamt i ifren rögde

Två tecken som i flyglar stå;

Då vifte Midas mindre röja

De märken Åsnorna uphöja

Dem Harar och Caniner få.

Mån tro min blod af Tyska gåter

Och Afvund jag i själen bår?

Mån tro jag galet Franska låser

Pour le merit des Militaires?

Urfågten Språttar och Seigneurer

Jag tror Er mera Amateurer

Af Museus ån af Gevår.

Jag tyft i Edra gömmor letat

Och fett Er hela Arsenal,

Jag ofta forskat hvad Ni vetat

Måst utdrag af en Bacchanal;

Berättelser om Amouretter

Hos Damer och hos små Annetter,

Och kanske om en Carnaval.

När Ni med mycken Lårdoms yra

Et Reglement i handen fått

Då kan Ni hela Verlden styra

Och tuckta både stort och smått;

Men om en Präft tar fram Catchesen

Då rymmer Reglement och knesen

I skuggan liksom annat knått.

Förhåfven Eder ej Soldater

Ej råknen Edra Anor opp,

I Dygdens Ljus fins Edra dater,

Hos Åran Edert bröd och hopp.

I åren födda, Mödor samla

Ej uti Vantrons Mörker samla

At värdigt sluta lifvets lopp.

Nu Hatten af för Er jag bugar

I Crest folk och mit befål,

Om Ni mig uppå Gildstu'n trugar

Så panten först min arma fjål.

Men det kan intet hånda Eder

Som hela Rikets väl bereder,

At lefva utaf sådant grål.

Uplyfte Mån! och Speculanter

I som alt skapat råknen ut,

Som ågen sittande drabanter

Med pennor ej med hvassa spjut.

Gudommelige tjocke Herrar

Om min Credit sig mer förvärrar

Lär mig at vångla i minut.

En liten Björn mit inhågn åger

Han nära vid min Lagård bor,

Han då och då til Hjorden tråder

Förföker sina skarpa klor.

Jag gjordt et nåt med namn Balancen,

Det stötte han ikull med svansen,

Nu blir han värre som jag tror.

I alla mina dar jag bannat

De råta Liniers paralell,

Men det som nu är mer förbannat

Rubriqvens knäfla eftersmäll;

Credit och Debet Conto drifva

Det går väl lätt, men qvitto skrifva

Det anses ej som bagatelle.

Förglömmom ej de smala kladdar - - -

Med Bräder, Tjåra, Spik och Tran,

Om skutfolk och hur Reddarn laddar

Med Såd sit Skepp til Ocean - - -

Men båst hans nåd en gros predikar

Hans Hustru genom rutan kikar,

Går ut och följer några gran.

Så, så, i Reggarns strumpor vandrar

En liten söter Vån bekant,

Han som på Magistraten klandrar

Och bår i nåfven måst en slant;

Den dår som Nyhet esterspanar,

Som alltid mtg så ömt förmanar

At vara Herre på min kant.

Nå nu så vil jag världen söka

Jag får des pragt i fyne se.

Välkommen vil min broder röka

Får jag en pipa honom ge?

Min

Min Fosterbror Cardusen loffar,
 Han talar och jag flitigt blossar,
 Så fick jag dårskap då bele.

Om på en vidd af klapperstenar
 Jag Middagstiden vandra vil,
 Syns intet Hus - - - en Beurse jag menar
 Den hörer blott Grosfeurer til;
 Man endast här åt Rådftun klifver,
 Om panter och plantering drifver,
 Den tankan sedan drifver fill.

Du täcka kjön Naturens smycke
 Ombytthetens Måstervårk,
 Du Skapare til smak och tycke,
 Du Envålds drott för lekman Klerk;
 Ack mina föta små Matroner
 Och Ni förtjusfande Dragoner,
 När jag är svag min bildning stårk.

Jag

Jag Cloë intet vil förtyda

Hon ju beständigt ömsint är,

Jag håldre önskar at få lyda

Dess bud om det til Paphos bår;

Ty Cloë torde sig besinna

Den Eld jag ser i barmen brinna

Ej någon Vänskap innebår.

Och du som ständigt fagor läser

Ock spisar dig med Andligt godt,

Jag tror din blod Electric fräser

Af åträ fyll dit lefnåds mått - - - -

Du storlek har i vidd i styrka

Donera dig til Astrils Kyrka,

Men åt de stora ej åt smått.

Din öppna famn, o Daphné lockar

Mig sluta mot dit varma sköt,

Men kärlek! luckten utaf bockar

Och håret smetat fult med gröt.

Ån

Ån mera Condolencens naglar
 Och skallan där förståndet raglar
 Förbjuda mig at bli et nôt.

Jag mycket mera kan berätta
 Om denna Verlds förträfflighet,
 Hur Flickor liksom skyar lätta -----
 Ge kraft åt Rycktets hastighet;

Dock lemnas alt uti sit värde
 I fån försvaras af de lärde
 Jag skrifftar ej Er helighet.

Se'n jag i sällskap såleds trökat,
 Til Hvilan trött jag mig beger.
 Jag mina Myggor från mig rökat
 Bekante, jag ej håller ser.

Du Enslighet! din frid jag skattar,
 Hos dig jag utan afvund skrattar
 Och utan tvång åt dårskap ler.

Den Ömma Moderen.

IDYLLER.

K
 napt hade Kledian priset än hvils och fan-
 git än sannskande gläde. Knapt hade Morkul-
 lan med knapts för en flykt klaf.
 vit morgonvalkans vägar, och knapt hade Tjä-
 den döt och blind knoat över än kjärlsk.
 Berg-Idettarne bidro dagens första frälst, och
 Solen hållade å nye Naturen. Blommornas bör-
 jache öpna sig och släka luten täcklammns än-
 nor chapan tärade på erlet och likogens folk

skalkades i vällust. I den Ömma, den ar-
 bestamma Sone med än son på armen gick ned
 åt Angen för at lova sin känsla. Ömma och
 Välgörande Natur, tsde hon, du utlyfande magt
 at en Allmagt, du tjälen till alla varslert, och

Den Ömma Modren.

Knapt hade Kleddran prisat sin hvila och sjungit sin annalkande glädje. Knapt hade Morkullan med knorrande thon och snabb flyckt klufvit morgonsvalkans vågor, och knapt hade Tjädren döf och blind knotat öfver sin kärlek. Berg-spetfarne bröto dagens första strålar, och Solen hålsade å nyo Naturen. Blommorna började öpna sig och skänka lusten tackfamma ångor, daggen tindrade på gråset och skogens folk skalkades i vålluft. Då den Ömma, den arbetfamma Sofie med sin Son på armen gick ned åt Ången för at löfva sin känsla. Ömma och Vålgörande Natur, fåde hon, du utflytande magt af en Allmagt, du själen til alla varelser, och
up-

upphofvet til all känsla, hvad jag säll nalkas dig.
 Huru ser jag icke den högsta godhet, den san-
 naste vishet i dina glada och alfvartfamma gö-
 romål. Du sprider välsignelse i det hela, och
 tröttnar aldrig i mildhet. Ack! Natur, lär mig
 likna dig, gjut din renhet i min varelse, och
 skapa mig förnuftet at känna dig. Se detta
 Barn, det hvilar i dit och mit sköte, öfverge
 det intet, låt mig följa dig at amma det til din
 fanna dyrkan.

Och du Barn, som leende sträcker dina
 armar mot Liljan, sök oskulden och vinlägg
 dig at lefa det glada, som aldrig fårar dit sam-
 vete. Träd in i Verlden med öfvertygelse om
 dygd och ömhet, öfvergif aldrig det rena det
 otvungna Naturen och Landtlefnaden lärt dig.
 Var lika så fri, som Västan, så stolt, som Eken
 och klippan. Tala aldrig om andras fel, här-

50   ♀   )   ○   (♀

ma Kleddran, som endast sjunger om Solens
up- och nedergång, och betrackta din födslo dag
i slutet af hvarje dygn. Fyll dina plickter utan
knotande, utan lednad, se Biet och Myran ar-
betsamme, ofta nog förföljde. Likna aldrig
Syrfan och Mullvaden. Sök dig få Vännet
medan du kan vinna dem, och bind dig dem
med okonstlade feder och sanna tankefätt. Skul-
le dit öde höja dig öfver dina jämlingar och
du sakna en värlig Vän, ack! min Son, hata
icke Människa derföre, fullgör dit kall och i
dit omdöme skatta dit lugn. Lilla Barn, du
omfamnar, du ler, och du vil sofva i min famn.
Ack! när din Mor ej mera finnes, omfamna
mit minne och med årofulla bedrifter sira det.
När du åter skall sluta din lefnad, insomna få
trygdt i dens sköte, hvilken gedt dig fönnen
som du nu hvilar i mit.

Hvil.

Hvilken mängd af varelser omgifva mig?
 hvilket omätligt fält tecknas ej på den mörk-
 blå rymden. Obegripeliga Haf! der Solen med
 darrande strålar fördunklar Stjernorna. Deri-
 från Tiden dagas mig och min lifs-långd räk-
 nas. O! jag häpnar! en kyla svallar i min va-
 relse! Evige! händelsernas Allfader! skulle du
 öfvergifva mit Barn? Du som gedt mig Ömhet
 och Moders hjerta.

Sofie gret. Et eko hördes lik stämman af
 en Luta, det fade Ömhet och Moders hjerta.
 En Dufva svåfvade öfver henne, Solen dögde
 sig i et purpur-måln och kastade endast strålar
 på Sofie. Et våder som af våftan, susade.
 Blommorna böge sig, och en Röst sjöng lyck-
 lig det Barn, som har en ömm och tänkande
 Mor. Hvar fins hon.

) o (

Mirtill

Eller

Solens Nedergång.

Långt ifrån de stora vekliga och högmödiges lefnad, långt ifrån Städens buller och fatigdom, och långt ifrån de yppiga sällskap, der nöjet är svagt och lastbart; I en stilla vrå på Landtbygden, omgifven af oskyldiga lekar, i sällskap med Ömma Föräldrar, och Landets enfald, var det, som unga Mirtill granskade Naturen, tjustes och sjöng om henne. Rörd i sin varelse af det hela, glömde han aldrig betrakta sig sjelf. Hans vållust var torftighet, nöjet var friheten, sällheten hans lugn inom sig sjelf. Med dessa begrep i sin själ, gick Mirtill en afton, då Solens sista strålar i röda vågor målade Himmelen, ned åt stranden af en stilla elf, för at i svalkan kalla sömnen, och i en-

slig-

slighet tänka på den framsarne dagen. Mirtill kände en oro i sin blod, som högde den sval- lande, mot hans ömma hjerta; dvalan vek i från honom, skuggorna blefvo hans sällskap, varelferna hvilade, men intet Mirtill, hans Mor var borta, han var ledsen, och han sjöng så- lunda:

Nej jag håpnar intet fast natten bådars mig.
 Gack du ned i böljan du dagens härskarinna.
 Klåd Himlen med en matt rådnad och Natu-
 ren med svalka, skänk hvila och glömska, mig
 bådars du intet. Du har ju många gångor i
 din upgång, gifvit mig tjusning; i din nedgång,
 lugn. En gång skall jag väl sakna din kraft,
 lifvet vore mig annars odrögligt; Sol! jag kun-
 de intet nog värdera dina blickar, och skatta
 dina stunder, lycklige! som i så många år-hun-
 drade måtit tiden, som uplyst så många segrar,

och dagat så många olycks fall. Du, som lyft
 dären i hans fåfånga, och gedit honom natten
 til vanvettets skygd. Du, som vålsignat daga-
 karlens möda och ombytt den, och du, som
 sett ömhet och oskuld saligen frögdas, gå nu
 ned för denna dagen och båda dig en annan
 verlds-del. Men vet, det gifs en magt, större
 och mågtigare än du, som börjat dig, och,
 som en gång gör at du faller, som Liljan, at
 du försvinner som lifvet, och fync icke mer
 än dagslåndan om morgondagen; Då blir jag
 mera än du, jag kommer då, at med dine mig
 gifne begrep, minnas de fälla stunder, jag åg-
 de, då du afmåtte min lefnad, och at påmin-
 na mig de mindre glada, som ledde mig at
 känna ombytligheten, min storhet och mit in-
 tet. Jag bådär mig en varaktigare dag än den
 du nu slutar.

Men Sol! du, som vårdar dig om Naturen, vård dig om min Mor. Befall Månan at upgå och Stjernorna at tindra at hon ej far vilse om vågen. Jag vil omfamna henne lika, som du omfamnar jorden. Ack! hvad jag liknar marken. Solen är borta, gråset och blomorna fallnade, min Ömma Mor saknas, och jag är otålig. Fast intet orätt kan hånda hånne, vet jag hon vakar för min skuld, för at likna min Far.

Mirtill tyftnade, han hörde någon komma, det var hans Mor. Glad fölgde han hånne. Han gick derpå til sömns i en Löffal. En Hyazint böjde sig til honom för at sprida sin ånga, Våstan dref daggen från Hyddan och Necktergalen sjöng bredevid den. Kort sagt, Naturen frade denne lycklige Sonen. Hvar är Han?

Den Bedröfvade Vännan

Eller

Adolf Idylle.

Inga Gyldene Skyar syntes mer, fyncretsen tecknade sig med matta drag i den stilla vålskan, Våtskan länte Himmelens mörkblå färg, daggen samlade sig i perlor på den hoplagde blomman. Blomman böjde sig mot de lutande gräsständer. Foglarna slumrade. Phalererna skakade sina glefa vingar. Dagens djur döljde sig i hvilans och säkerhetens sköt. Inbildningarnes prunkande tempel var tillslutit, Människan sof. Det var endast Adolf, som vakade i sällskap med det talträngda Genljudet. Han hade satt sig under en slockande Furu. Hans brutne suckar vitnade hans smärta, då han länkade sina blickar mot jorden, talandes:

Fikna öga leta ej Solens strålar, matta tan-

ka!

ka! flyckta ej til det framfarna. Dagen är bår-
 gad, min fällhet kommer ej åter. I nattens
 skuggor! som följas af svalka och hvila. Hvi
 plågen I en själ, som förlorat det måst tjufan-
 de föremål: Unna mig åtminstone få mycket
 lugn at jag i Edart sköte får tolka min oro.

Om tårar kunde betala den gåld jag fatt
 hos motgången, så är denna lycka mig åfven
 betagen. Jag har mist för mycket at det gröf-
 se af min Hydda kunde lifa min saknad.

Du glada, du tjufande ögnablick! då jag
 för flere år tillbaka, undfick en gåfva, mera
 dyrbar än verlden. Om du skänkt mig blån-
 kande skatter, prunkande och magtågande tit-
 lar, jag hade kunnat tvifla på din varaktighet;
 men sålla timma! jag inneslöt i min famn ur-
 sprunget til den renaste känsla, skulle jag an-
 nat tro än at du öppnade för mig en Himmel

på jorden, och förhårligade mig i naturens gudomliga frid. Glada och tjugafande ögnablick! Hvar år du? Du har försvunnit och min glädje har fölgdt dig. I ångor, som blanden Eder med luftens vågor, och du genljud som besvarar min klagan vid vådrens tufande ankomst, åren I Adolfs likar?

Öfvertygad at mina yttre sinnen väckte sjäens begrep, var jag säker at de känslor jag ågde skulle i odödligheten följa mig, och då dessa känslor utgjorde min sällhet, huru lycklig skulle jag blifva i det tillkommande. Jag visste at alt hvad jorden framalstrar skulle förgås, men en Vän til hvilken jag lemnat min varelse och min välfärd, en Vän hvars begär voro dygdiga, och hvars seder voro årbara, tänkte jag intet att tiden förlora; Jag var ock förvissad at om vanskligheten skilgde oss at,

skule

skulle vi ändå förenas segrande på oombytligheten. Men mit hopp var grundat på en lättjefull säkerhet, jag kände ej mänsklighetens Fundamental-Lag stafvad af fåfången. Den yttrar sin vilja. Hvad återstår mig? at fasa för mig själf som förlorat hoppet at glädjas, ock at gifva det bedröfliga efterdöme, *en fattig människa bör vänta sig undergå de bår-
daste öden.* I slafvar! som trålen vid de svåraste bördor, och som förlorat Er frihet, naturen skänker Er en förfriskande sömn; men i mina jämlingar, som kännen tyngden af en tryckande oro, när kunnen i återfå et lugn, som ej återfås i Edra sinligheter? Ljusva sömn! hvarföre vil du ej nalkas mig? är du rädd för deras ögon, som falla tårar. Dock fly mig, så döljes din vanmägt.

Jag behöfver intet en forlande källa, en
 mö med

med dagg fücktad ros, och en stjernklar Him-
mel. Min svallande blod, — mina tårar på
Bettis bild. Hennes tankar och mina suckar
åro kraftiga at påminna mig det framfarna.
Min Sjal känner sit Original.

Kära natt! I dig söker jag min fristad, en-
dast för dig öppnar jag et hjerta, som lider nog
mycket at yppa sig för dårskap och egennyttä.
Jag känner alt för väl, at då den stunden nal-
kas min anda vinner sin frihet, får jag i dig
hvila min hydda: Så omfamna mig med dina
skuggor, at den eld som brinner i mina ådror
må mista sit sken.

Hvad Livvets nöjen åro bedrägende! huru
ofta hafva de dårat mig! Glade blickar, som
skänkte mig förnöjsamhet med rågat mål, och
som jag utdrack med förtjusning. I pupur-
läppar, som så ofta stafvat mig känslor af det

ömmaste hjerta, och från hvilka jag dragit en-
anda, som hänryckt min själ. I armar som
omfamnat mig, och sträckta mot Himmelen,
lyftadt mina tankar til Allmagten. Ack! hvad
jag är ofäll at sakna Er. I åren gömde i Ö-
dets natt, jag åger Ert minne.

Natt! hvar flyr du? då jag var rädd för-
lora dig, ser jag morgonrådnans strålar. Är in-
gen ro ämnad mig? Tryckande qual, skynda
dig at tåra mit alt. Dagen är skapad för nå-
jet och jag för oro. Sinnen öfvergifven Er
kraft. Bildnings-gäfva skynda ifrån mig. Åro
stenar utan känsla? Allmagt! låt mig likna
dem. --- Nej min saknad är min heder.

Adolf flöt, Echo tyftnade, foglarna vakna-
de, de qvittrade, de närmades Adolf. Hans
snyftningar förfårade dem. Ack om jeg va-

Tryckfel.

Pag. 4 raden 18 står fång, bör vara fång.

6	-	-	13	-	-	kloddran	-	-	kleddran.
21	-	-	12	-	-	part	-	-	pust.
34	-	-	1	-	-	dem	-	-	Er.
-	-	-	2	-	-	de åro	-	-	I åren,
-	-	-	3	-	-	de	-	-	ni.
35	-	-	9	-	-	Eupope	-	-	Europe.
39	-	-	15	-	-	Tyska	-	-	ilka.
40	-	-	3	-	-	Museus	-	-	Muscus ån utaf
55	-	-	8	-	-	orått	-	-	ont kan hånda
56	-	-	5	-	-	vål	-	-	våt.

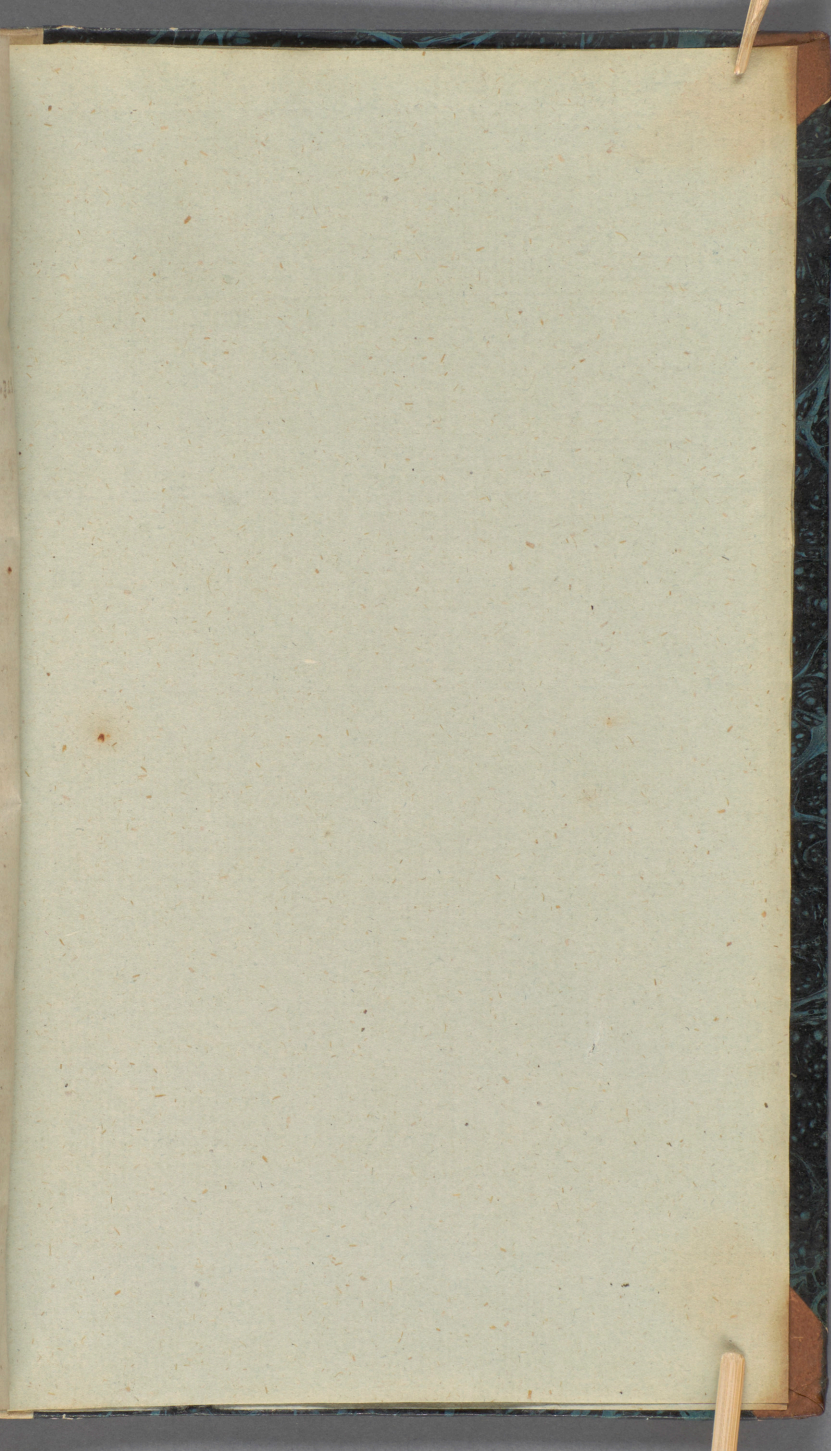

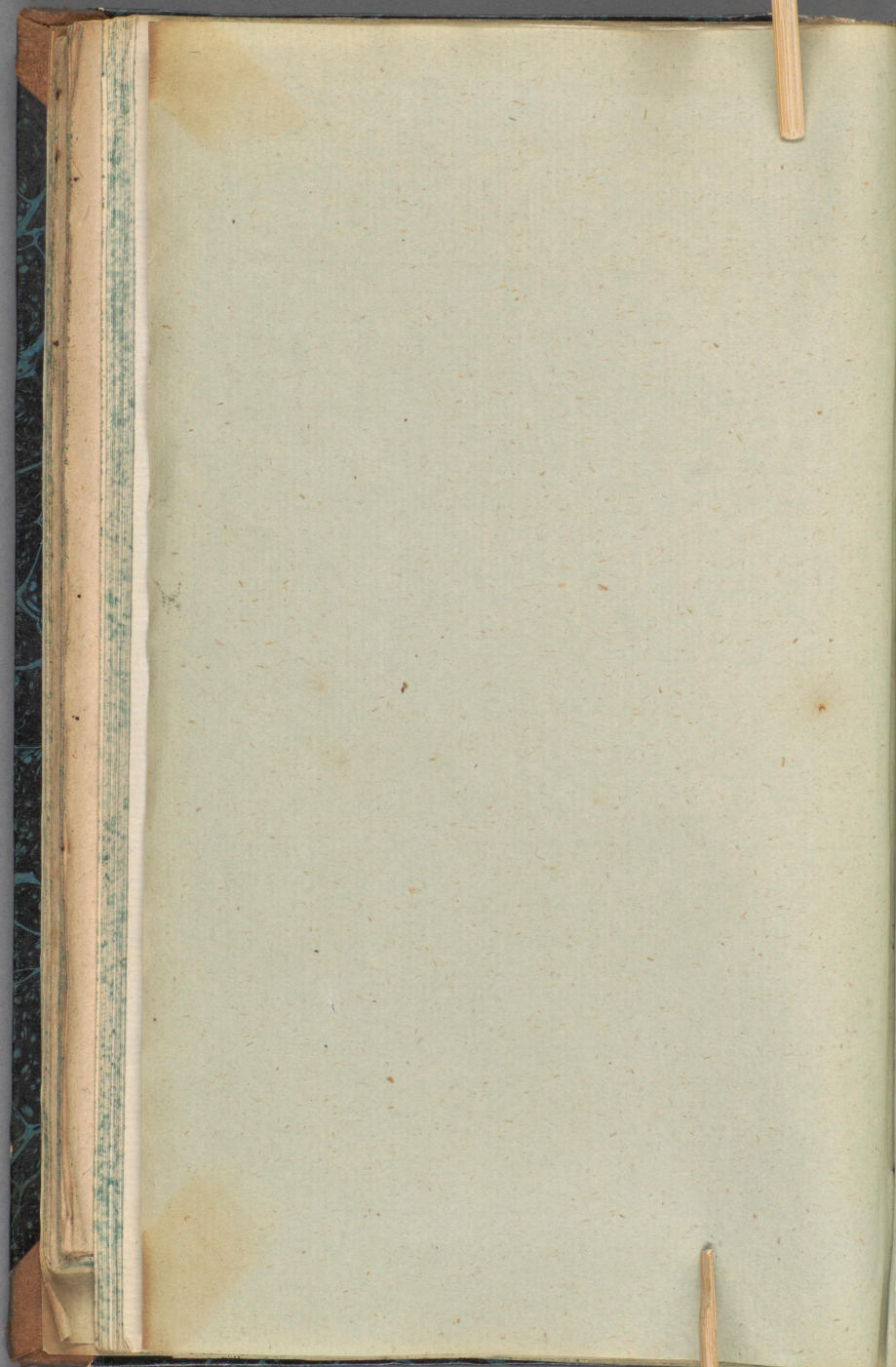
Tryckfel.

Rag. & radon 18 år låg, bör vara låg.

6	13	Kiebbian	-	-	-
21	12	part	-	-	-
34	1	dem	-	-	-
-	2	de äro	-	-	-
-	3	de	-	-	-
37	9	Europe	-	-	-
39	17	Tyks	-	-	-
40	3	Muleus	-	-	-
57	8	orätt	-	-	-
58	2	väl	-	-	-

Museus ån utaf
onc kan hånda
våt.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

